

usnesení soudu první stolice mohlo by zavdati důvod k pochybnostem o tom, co bylo zabaveno.

Čís. 5495.

Čís. 5495.

Omezení rekursního práva v §u 234 ex. ř. vztahuje se nejen na věřitele, dostavivší se k rozvrhovému roku, nýbrž i na věřitele, kteří se k rozvrhovému roku nedostavili.

Třiletou lhůtu §u 216 čís. 2 ex. ř. jest počítati zpět ode dne příklepu do dne, kdy poplatek stal se nedoplatkem, a nikoliv do dne, kdy byl předepsán.

Jde o porušení velicího předpisu §u 216 ex. ř., byla-li dávka z majetku přikázána ve větší míře, nežli dovoluje § 62 zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 26. listopadu 1925, R I 923/25.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost, přikázal exekuční soud ve výsadním pořadí eráru na dávce z majetku 5792 Kč a na poplatku z převodu 5027 Kč. Rekursu vymáhajících věřitelů vyhověl rekursní soud potud, že nepřikázal převodního poplatku v přednostním pořadí, jinak rekurs odmítl. Důvody: Stěžovatelé uvádějí ve stížnosti, že soud exekuční neprávem přikázal bernímu úřadu k úhradě dávky z majetku předepsané Oldřichu Š-ovi, bývalému majiteli domu 5.792 Kč, a že přikázal dále v přednostním pořadí úhradu 5027 Kč převodního poplatku z roku 1920, ačkoliv poplatek ten není z posledních 3 let. Rekursní soud uznal stížnost jen částečně odůvodněnou a to pokud se týče přikázání převodního poplatku v přednostním pořadí. Podle §u 216 čís. 2 ex. ř. mají býti z rozdělovací podstaty zapraveny v pořadí přednostním poplatky za převod majetku za poslední tři léta přede dnem příklepu zadrželé. Příklep udělen byl vydražitelům usnesením ze dne 20. října 1923. Poplatek z převodu 5027 Kč předepsán byl platebním rozkazem ze dne 1. září 1920, jest tudíž poplatek ten starší 3 let a byl proto neprávem přikázán v pořadí přednostním. Následkem toho se poplatek ten vylučuje z rozvrhu v přednostním pořadí. Stěžovatelé nepodali sice odpor proti přikázání tohoto poplatku v pořadí přednostním při roku rozvrhovém, ježto nebyli přítomni, avšak přes to přiznáno jim právo stěžovati si, poněvadž soud, přikázav tento poplatek v pořadí přednostním, chybil proti všeobecným zásadám §u 216 ex. ř. o rozvrhu. Naproti tomu neuznal soud přípustnou stížnost, pokud se týče přikázání dávky z majetku, ježto stěžovatelé při roku rozvrhovém přítomni nebyli, odpor tudíž vznesen nebyl a nejsou tudíž vzhledem k ustanovení §u 234 ex. ř. oprávněni bráti rozvrhové usnesení v této části v odpor rekurssem z důvodu, jež mohli uplatniti odporem ve smyslu §u 213 ex. ř.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu eráru změnil napadené usnesení ohledně poplatku z převodu v ten rozum, že obnovil usnesení prvního soudu; k rekursu vymáhajících věřitelů do napadeného usnesení, pokud jim byl odmítnut jich rekurs ohledně dávky z majetku, napadené usnesení v tomto bodě zrušil a vrátil spisy rekursnímu soudu s poukazem, by o rekursu ohledně dávky z majetku znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Dle předpisu §u 234 ex. ř. jsou povinný a věřitelé, k rozvrhovému roku se dostavivší, oprávněni odporovati rozvrhovému usnesení jen v rozsahu práva odporu jim dle §u 213 ex. ř. příslušejícího. V tomto případě se vymáhající věřitelé k rozvrhovému roku nedostavili a nemohli proto proti příkázání berním úřadem k rozvrhu nejvyššího podání v pořadí přednostním účtovaných pohledávek ani co do výše ani co do pořadí podati odpor. Byli proto vymáhající věřitelé, jak soud rekursní v napadeném usnesení uvedl, k rekursu proti rozvrhovému usnesení soudu první stolice oprávněni jen, pokud příkázáním pohledávky na dávce z majetku 5.792 Kč a převodního poplatku 5.027 Kč bernímu úřadu porušeny byly výše uvedené předpisy §u 216 ex. ř. a není zajisté správným názor vymáhajících věřitelů, že § 234 ex. ř. upravuje jen právo k rekursu věřitelů k rozvrhovému roku se dostavivších, že však neodnímá právo to věřitelům, kteří k rozvrhovému roku se nedostavili, neboť názor tento odporuje jasnému znění §u 234 ex. ř.

Pokud jde o dovolací rekurs finanční prokuratury jménem berní správy, nezodpověděl soud rekursní otázku, zda příkázáním převodního poplatku porušen byl velcí předpis §u 216 ex. ř., správně, zodpověděl ji kladně. Při řešení této otázky jest dle obsahu rekursu vymáhajících věřitelů jen posouditi, zda berním úřadem přihlášený převodní poplatek byl zadrželý déle než tři roky ode dne přiklepu čili nic. Soud rekursní jest toho názoru, že převodní poplatek byl starším tří let ode dne přiklepu zpět počítajíc, poněvadž poplatek tento předepsán byl již dne 1. září 1920 a přiklep stal se dne 17. října 1923. Názor tento není správný. Předpis §u 216 čís. 2 ex. ř. mluví o poplatcích zadrželých a proto nemůže býti pochybnosti, že tříletá lhůta tam stanovená musí se počítati zpět ode dne přiklepu do toho dne, kdy dotyčný poplatek stal se nedoplatkem a nikoli ode dne, kdy byl předepsán, neboť předpisem dotyčný poplatek není poplatkem zadrželým. Poněvadž v tomto případě převodní poplatek dle přihlášky berního úřadu stal se nedoplatkem teprve od 19. října 1920 a přiklep stal se 17. října 1923, spadá dotyčný poplatek ještě do lhůty tříleté a bylo proto již z tohoto důvodu dovolacímu rekursu finanční prokuratury vyhověti.

Pokud jde o rekurs vymáhajících věřitelů proti příkázání dávky z majetku 5.792 Kč, shledal jej rekursní soud nepřipustným, poněvadž stěžovatelé při rozvrhovém roku nebyli přítomni a tudíž nejsou oprávněni bráti rozvrhové usnesení v této části v odpor rekusem. Tento názor rekursního soudu není správným, neboť dávka z majetku dle předpisu §u 62 zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n. požívá přednostního zástavního práva jen do částky připadající na prodanou nemovitost, nejvýše do 30% zjištěné čisté hodnoty nemovitosti. Byla-li dávka z majetku z prodaných nemovitostí, jak vymáhající věřitelé ve svém rekursu tvrdí, ve větší než svrchu uvedené míře příkázána, byl tím porušen velcí předpis §u 216 ex. ř. a měli by vymáhající věřitelé proti tomuto příkázání právo rekursu. Podle §u 210 ex. ř. nelze při rozvrhu nejvyššího podání přihlížeti k nárokům, které nejsou z veřejných knih, zájemních nebo jiných exekučních spisů zřejmy anebo listinami již u soudu se nalézajícími prokázány, jestliže oprávněný přihlásiv svůj

nárok jej nejpozději při rozvrhovém roku nedoložil listinami, z nichž oprávněnost nároku a jeho způsobilost k uspokojení vyplývá. Zákon nerozeznává, o jaký nárok se jedná, zdali o nárok soukromé osoby či veřejného orgánu a bude proto na soudu rekursním, aby řešil otázku, zda-li berní úřad ohledně dávky z majetku při rozvrhovém roku této své povinnosti dostal a zda-li tato dávka z majetku v celé své výši na nemovitostech nuceně prodaných požívala přednostního práva. Poněvadž bez řešení těchto otázek soudem rekursním ohledně dávky z majetku hned ve věci samé rozhodnouti není možno, bylo napadené usnesení v tomto směru zrušiti a vyhovujíc rekursu vymáhajících věřitelů rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 5496.

Poddlužníku přísluší právo k rekursu ve smyslu §u 294, čtvrtý odstavec ex. ř., přiči-li se platební záповěď sama o sobě zákonu, byl-li jí nenáležitě stížen nebo dány-li mu neodůvodněné příkazy.

Ku povolení exekuce zabavením a přikázáním důchodů dlužníka nestačí udání vymáhajícího věřitele, že dlužník jest zaměstnán u poddlužníka a že jako takový má mzdu. Zněl-li návrh na zabavení důchodů, jest je přesně označiti a popsatí.

(Rozh. ze dne 26. listopadu 1925, R I 942/25.)

Soud první stolice povolil exekuci zabavením a přikázáním důchodů, jež má dlužník u svého zaměstnavatele. Rekursní soud k rekursu zaměstnavatele exekuční návrh zamítl. Důvody: Stížnost jest odůvodněna, neboť exekuční návrh proti předpisu §u 54 ex. ř. neobsahoval určení výše zabavených důchodů, aby bylo lze vůbec posouditi přípustnost zabavení po rozumu zákona ze dne 15. dubna 1920 čís. 314 sb. z. a n. Soud první stolice povolil za tohoto stavu věci exekuci nepřávnem, nemaje pro povolení exekuce bezpečného podkladu ani na základě údajů návrhu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle ustanovení druhého odstavce §u 294 ex. ř. může poddlužník platební záповěď napadnouti rekursem. Stížnost svou může poddlužník arcíť opíratí tolíko o vývod, že údaje návrhu neospravedlňují povolení exekuce, v podstatě tedy o to, že platební záповěď sama o sobě se přiči zákonu nebo že poddlužník byl jí nenáležitě stížen anebo že mu byly dány neodůvodněné příkazy. Tomuto požadavku vyhověl poddlužník, neboť vytkl ve své stížnosti, že v návrhu vymáhající věřitelky nebyla uvedena výše pohledávky, kterou zabavuje, nýbrž jen všeobecně důchody, ačkoliv jde jen o denní mzdu na hodinovou výповěď, kterážto mzda v době povolení exekuce musela by býti vydělána a splatna. Není tudíž opodstatněnou výtka vymáhající věřitelky v dovolacím rekursu, že je rekurs zaměstnavatele — poddlužníka nepřípustným. Pokud jde o věcnou stránku dovolacího rekursu, nesdílí dovolací soud názor stě-